

πομπῶδων λόγων. Διότι θέατρον καλῶς συντηρούμενον καὶ καλῶς ἐπιτηρούμενον καὶ εἰς τὰ ἔθνη ὠφελεῖ καὶ τὴν γλῶσσαν διδάσκει καὶ τὰς μουσικὰς τοῦ λαοῦ γνώσεις αὐξάνει· ἄνευ δὲ τῆς μουσικῆς, γνωστὸν εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον, ὅτι τελεία ἀνατροφή παρ' οὐδενὶ λαῷ ὑπάρχει. — Στεροῦμεν δὲ καὶ νεανίαν βασιλέα τὴν μόνην ἐσπερινὴν σχολήν, ἀφ' οὗ ἡμέραν ὕλην πολιτικὴν χολὴν ποτίσωμεν αὐτόν. Ἀλλὰ . . . φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Σ.

Π Θ Ι Η Σ Ι Σ.

ΤΟ ΛΣΥΛΟΝ.

Ὁλίγον πρὶν ὃ Ἥλιος ὕψυχρον τὸ βλέμμα ρίψας ἐπὶ τῆς γῆς, κατέδυσε, τὸ πρόσωπόν του κρύψας ὀπίσω εἰς τὰ ὄρη τὰ ὄψηλά ἐκεῖ.

τὸν δ' ἀστροφόρον πέπλον τῆς ἡδὴ ἡμέρ' ἐκτείνει ἢ γὰρ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὅπου γλαυκὴ Σελήνη μετὰ τῶν ἄλλων ἀστρῶν ἐκπέμπει φῶς γλυκόν.

Σιγὴ βαθεῖα πανταχοῦ ἐν τῇ γῇ τῇ σφαίρᾳ ὕμνῳ ἀνέμου οὐδενὸς ταράττει τὸν αἰθέρα, καὶ ὃ πρὶν λυσσώδης πόρτος κοιμᾶται καὶ ἡρεμεῖ, καὶ μόρον ψιθυρίζουσα ἡ τοῦ Ζεφύρου αὔρα ὑπνωτικὴ ἀκούεται εἰς τὰ βουνὰ τὰ μαῦρα, καὶ ὁ φλοῖσθος, ὅπου κῆμα μικρὸν καλινδρομεῖ.

Ἵππος γλυκὺς κατέλαβε καὶ ἀνθρώπους καὶ στοιχεῖα πελώγη πολυκύματα, καὶ πόλεις καὶ χωρία, καὶ ἄγρια θηρία, καὶ ζῶα καὶ πτηνά. ἐνῷ αἱ σφαῖραι ἄγρυπνοι τὸν δρόμον τῶν προσέχουν καὶ ἀλλήλαις ἀμιλλώμεναι ἐντὸς τοῦ χάους τρέχουν καὶ ἀμύπουσιν εἰς γῶτα τοῦ πόρτου γαλήνᾳ.

Ὡ ὕπνε, ὦ παρήγορε τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, πτερυγοφόρος ἱπτασαι, καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων φουσῶν ἡδέως κλείεις ἡμῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τώρα μόρον λησμονεῖ ὁ πένης τὴν περίαν, καὶ σφιγγουσα τὸ τέκνον τῆς ἡ χήρα τὴν ἀρίαν ἀφίγει τῶν παθῶν τῆς καὶ τοὺς ὀλοολογημοὺς.

Πλὴν τί ἐγὼ πανέρημος ἐπὶ ἀναύδων βράχων, ὡς φάσμα περιφέρομαι τῶν πρὶν πολυταράχων χωρῶν φυχῶν τὴν ὄψιν; τί θέλω; τί ζητῶ; ὅτι ζητεῖ ὁ δυστυχὴς ἐντὸς τοῦ πλοίου ταύτης ὁρῶν μεταβαλλόμενον γαλήνης ἐκ τοιαύτης εἰς σάλλον μαριώδη τὸ πέλαγος αὐτό.

Ὅτι ζητεῖ, ὅτι ποθεῖ παπταίνων εἰς τὸ ὄρος, ἀκούων τὸν πολυῤῥοῖον Βορρᾶν ὁ ὠδοπόρος καὶ βλέπων νεφῶν μαύρων φρικτῶδες σκοτασμούς. Ἡ ὅτι τὸ πετοῦν πτηνὸν ζητεῖ εἰς τοὺς αἰθέρας, ὁπότεν βλέπῃ ἀστραπὰς ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἀκούει τὰς νεφέλας βρασμοὺς καὶ γογγυσμούς.

Κ' ἐμὲ περικυκλόνουσι μεγάλαι τρικυμίαι, καὶ ὡς θεαλλώδη σύννεφα γογγύζουσι δυστυχίαι, καὶ ἡ τάλαιρα ψυχὴ μου ποῦ γὰρ στραφ' ἀγνοεῖ. διότι εἰς τὸν παιδικὸν καιρὸν μου τὸν ἁθῶτον οὐδέποτε ἐγνώρισα τὴν λύπην καὶ τὸν γόνον. Πλὴν ἐφυγες ζωὴ μου, ἀγγελικὴ ζωὴ!

Καὶ τώρα, ποῦ καταφυγὴν ὁ ἄθλιος εὐρήσω; ὦ! πῶς ἐκαίτην τὴν ζωὴν τὴν θέλω ἀποκτήσω; Πῶς, οἶμοι! διαφύγω αὐτὰς τὰς ἐριννύς; Εἰς σᾶς, ὦ βράχοι, ὦ ἀκταί, ὦ ἄλση, ὦ κοιλάδες γὰρ εὖρω ἡλθον ἄστυλον· ἐδῶ αἱ μυριάδες ἀρίαι ἔσως παύσουν ἐμοῦ αἱ ἀπηνεῖς.

Πόσον τερπνὸς, πόσον γλυκὺς ἄηρ ἐνταῦθα πρέει; ὦ! πόσον μὲ ἠδύνουσιν οἱ φλοῖσθοι οἱ ἀκταῖοι, καὶ ἡ ἄκρα σιγὴ, ἥτις ἐδῶ ἐπικρατεῖ. Μακρὰν τῆς τέρβης πόλεως λοιπὸν ἄς φύγω πλέον. ἡ εὐτυχία μου ἐδῶ, ἐδῶ ἐπὶ ὠραίων τερπνῶν ἡσυχῶν τόπων γὰρ μένω ἀπαυτεῖ.

Ἐκεῖ ἐντὸς τῶν πόλεων οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων κυλίσονται θηρεύοντες τὸν πλοῦτον μετὰ κόπων τὸν αἴτιον τῆς λύπης καὶ τῶν δυστυχῶν. Πλὴν οἱ τυφλοὶ δὲν παύονται θηρεύοντες τὸν μᾶλλον οὐδ' ἐκ τῶν πόρων κάμπτονται ὀλίγον τῶν μεγάλων. Φεῦ! πάντες τοῦτον μόρον λατρεύουν ὡς Θεόν!

Καὶ τί λοιπὸν προσκλαίεσθε διὰ τὴν δυστυχίαν, ἐν ᾧ σεῖς εἰσθε αἴτιοι; ἂν θέλητ' εὐτυχίαν, τότε ἄφετε τὰς πόλεις καὶ τρέξατε ἐδῶ· Ἡ φύσις ἐδῶ δείχνεται μὲν ὅλα τῆς τὰ κάλλη, ἡ ἐξοχὴ φιλόξετος οὐδένα ἀποβάλλει· ἐδῶ τὴν εὐτυχίαν βεβαίως θὰ εἶδῃ.

Ἐκ τῆς αὐγῆς ἀκούει τις εὐφρόνους ἀηδόνας, καὶ ὅλα τὰ γένη τῶν πτηνῶν εἰς τοὺς τῶν δένδρων [κλῶρας, εἰς φύλλα καὶ εἰς χλόην τὴν δρόσον θεωρεῖ, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν γλαυκὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου παιζούσας βλέπει τὴν αὐγὴν μετὰ φωτὸς μυρίου. Ἐδῶ λοιπὸν ἐλθέτω ὁ θέλων γὰρ χαρῇ.

Ἐν Βύρῳ

Γ.....